

LAIVAS

No. 6. Metai XII

Vasario-Feb. 6, 1932

LTER valet.
respublikos
biblioteka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

"L A I V A S"

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

Užgavėnių Sekmadienis (Quinquagesima).

L e k c i j a .

KORINT. 13, 1—13

Jau kaip žvangantis varis ir skambančios kanclės. Jei turėčiau pranašystės dovaną, žinočiau visas paslaptis ir visoki mokslą; jei turėčiau visą tikėjimą, taip kad galėčiau perkelti kalnus, neturėčiau gi meilės, aš esu niekas. Jei išdalinėčiau visą mano lobį beturčiams valgydinti ir jei išduočiau savo kūną sudeginti, bet neturėčiau meilės, nieko man nepadeda.

Meilė yra kantri, maloninga. Meilė nepavydi, nesielgia sauvalingai, nesipučia. Ji yra nesididžiuojanti neieško kas jos yra, nesuserzina, nejtaria piktume, nesidžiaugia neteisybe, džiaugiasi gi tiesa; visa nukenčia, visa tiki, visako viliasi, visa pakelia.

Meilė niekuomet nepaliauja, nors pranašystės paliaus buvusios, nors kalbų nebebus, nors žinojimas nieku pavirs. Nes mes žinome dalimis ir dalimis pranašaujame. Kuomet gi ateis, kas yra tobula, paliaus buvę, kas yra dalimis. Kuomet aš buvau kūdikis, galvojau kaip kūdikis; kuomet gi pasidariau vyras, nusikračiau, kas buvo kūdikio. Dabar mes matome atspindyje lyg mįsle, tuomet gi veidu į veidą. Dabar aš pažįstu dalimi, tuomet pažinsiu, kaip ir esu pažintas. Taigi, dabar pasilie-

E v a n g e l i j a

LUK. 18, 31—43

ANUO metu Jėzus pasiėmė su savim dvyliką ir jiems tarė: Štai mes eina me į Jerozolimą, ir visa, kas parašyta per pranašus apie žmogaus Sūnų, išsipildys, nes jis bus išduotas pagonims, ir išjuoktas, ir nuplaktas, ir apspjaudytas; o nuplake, jie nužudys jį, trečioje gi dienoje jis atsikels iš numirusių. Bet jie nieko iš to nesuprato; ta šneka buvo jiems paslėpta, ir jie neišmanė, kas buvo pasakyta. Atsitiko gi, kad, jam prisiartinant prie Jėriko, vienas aklas sėdėjo prie kelio elgėtaudamas. Išgirdęs praeinančią minią, jis klausė, kas tai esą. Jie jam pasakė, kad praeinaš Jėzus Nazarėnas. Tuomet jis ėmė šaukti ir sakė: Jėzau, Dovidu sūnau, pasigailk manęs. Einantis priešakyje draudė jį, kad tylėtų. Jis gi dar labiau šaukė: Dovidu sūnau, pasigailėk manęs! Sustojęs Jėzus liepė atvesti jį prie savęs. Kuomet jis prisiartinio, paklausė jį ir tarė: Ko nori, kad tau padaryčiau? Jis atsakė: Viešpatie, kad regėčiau. Jėzus jam tarė: Būk ragis! tavo tikėjimas išgelbėjo tave. Ir tuojuo jis regėjo ir sekė jį šlovindamas Dievą. O visa minia, tai pamačiusi, garbino Dievą.

ka tie trys dalykai, tikėjimas, viltis, meilė; tačiau didžiausias tarp jų yra meilė.

Bendroji Maldos Apaštal. Intencija

1932 m. vasario mėnesiui

Šv. Tėvo Pijaus XI patvirtinta ir
palaiminta

IŠTVERMĖ TIKĖJIME

Šventasis Tėvas ragina tikinčiuosius ši mėnesį pasimelsti už 350,000,000 katalikų, kad jie visi išlaikytų tikėjimą šio dabartinio gyvenimo pavojuose. Savo maldose Maldos Apaštalavimo nariai privalo atsiminti kentėtojų ištvermę sunkiuose jų bandymuose ir panašios malonės maldauti Visagalio visiems katalikams. Labai naudinga yra visiems prisiminti Katalikų Bažnyčios tuos karžygius, kurie mirtį noriai sutiko, bet savo tikėjimo į Kristų ir į Joį vieną tikrą, šventą, visuotiną ir apaštališką Bažnyčią neišsivadėjo.

Kankinių tarpe randasi ne vien tik senelių kaip šv. Polykarpas, kuris, sulaukęs 80 metų, kankinio garbės vainiku papuoštas, sutiko savo Atpirkėją, bet ir jaunuju, kaip šv. Agnietė, sulaukus vos 13 metų, nusipelnė kankinės vainiką, o ne valdininką jaunikaitį, kurs buvo pavojingas jos tikėjimui. Visa tai matydami pirmieji žymūs rašytojai išskėlė obalsi: "Kraujas kankiniu, taj sėkla krikščionių." Ir taip tikrai buvo. Ir po šiai dienai, nors tiesa yra mažiau kankinių už tikėjimą, bet kankinių kraujas pralietas dar vis skatina žmoniją prie aukštesniu idealų, prie didelių darbų Kristaus Bažnyčioje.

Taiči kankiniu ta ištvermė visuose sunkiausiose bandymuose temokina kiekviena dažnai maldanti Dievo ištvermės malonės, kad Visagalis. Kurs savo vnatingo mis malonėmis davė stiprybę kankiniams, kad Jis ja duotu ir visiems katalikams visuose jų reikaluose ir pavojuose. Maldomis mes galime ta didelę malonę nuo Dievo išprašyti ne vien tik sau bet kitiems gyvenantiems įvairiuose šio pasaulio pavojuose.

Šventas Ignacas

Šv. Ignacas, kankinys, buvo Antiochijos vyskupu. Trajonas Imperatorius pašaukė vyskupą teisman. Teismas pasmerkė jį nužudyti Romoje. Retėžiais apkaustytas jis nukeliavo į Romą. Bekeliaudamas jis

parašė svarbių laiškų, kuriuos Katalikų Bažnyčia ir po šiai dienai labai brangina. Juose mes randame pirmųjų krikščionių meilę ir prisirišimą prie Kristaus Bažnyčios. Savo parašytuose laiškuose jis ramina jam pavestuosius žmones, kad jie ne nebandytų jį suturėti nuo tos laimės, kurios jį budeliai vedė. Jis esąs pilnai prisirengęs mirti už savo žmones ir tokiu būdu sutvirtinti juos tikėjime. Romoje 107 m. jis tapo liūtu sudraskytas Flaviiaus amphitheatre. Jo vardas randasi ir šv. Mišių kanone.

Pratyba: Viską dėl Jėzaus — tai šventųjų paslaptis, tai tobulybės ir dangaus raktas: tai svarbiausio ir pirmutinio isakymo įtvkdymas. Kad tai atsiekti, reikia šv. tikėjimą gerai pažinti ir visiškai jam atsiduoti. Dažna išpažintis ir šv. Komunija tebūnie jums nuolatinei atspara.

Misių intencija:

Maldauti Viešpaties Kinijai apsisaugojimo nuo grėšiančio komunizmo pavojaus.

Švč. Marijos Įvadų Šventė

Pagal Mozės įstatymą (Kun. XII.) kiekviena moteriškė, pagimdžiusi vyriškosios lyties kūdikį, būdavo laikoma nešvari per 40 dienų, o pagimdžiusi mergaitę per 80 dienų. Per visą šitą laiką jai nebūdavo leista viešai pasirodyti ir uždrausta liesti bet kokį pašvęstą DIEVUI daiktą. Šitam laikui praslinkus, moteriškė turėdavo prie šventyklos durų nunešti aukai vienų metų ėriuką ir vieną purplelį, arba karvelį. Iš neturtingųjų reikalauta tik dviejų jaunų balandžių, arba dviejų purplelių: vienos deginta, kitos aukota už nuodėmes. Kunigui atnašavus Aukščiausiam, moteriškė būdavo laikoma nuvalyta ir atgydavo visas savo luomo teises.

Švenčiausioji Mergelė Marija buvo laisva nuo šito įstatymo, nes Ji buvo pradėjusi savo kūdikį ne paprastu prigimties būdu, bet iš Šventosios Dvasios ir buvo tapusi motina, nenustodama savo mergystės vainiko. Dėl to ir Bažnyčia savo maldose sako: "Būdama mergelė, Ji pradėjo Jį, būdama mergelė Ji pagimdė Jį, ir būdama mergelė Ji pagarbino Jį pagimdžiusi." Todėl ir šv. Bernardas, didžiausias Švenčiausios Mergelės Marijos garbintojas, sako: "Šitokiame pradėjime, šitokiame pagindyme nebuvo nieko nešvaraus, nieko neleistino, nieko apsivalytino" Tačiau, nors mūsų Išganytojas ir buvo pradėtas iš Šventosios Dvasios, nors Jo palaimintoji Motina ir visados buvo išlikusi nesuteptoji mergelė ir dėl to Ji nebuvo reikalinga pasiduoti Mozės įstatymui, tačiau žmonių akyse ir įstatymo atžvilgiu ji buvo lygi kitoms, nes niekas dar nežinojo apie Jos nekaltą pradėjimą.

Štai, čia ta pati nusižeminimo dvasia, kuri buvo privertusi JĖZŪ KRISTŪ pasiduoti apipiaustymui, buvo privertusi ir

Švenčiausiąją Mergelę Mariją pasiduoti apsivalymo įstatymui.

Šventųjų Švenčiausias, nusistatydamas atsilyginti už pasaulio nuodėmes, pasirodė žmonėse, kaip nusidėjėlis: "Štai, DIEVO avinėlis, štai, kursai naikina pasaulio nuodėmes" (Jon. I, 29).

Taigi, ir Švenčiausiajai Mergelei Marijai, skirtai bendradarbiauti su Juo atpirkimo darbe, irgi pritiko pasiduoti apsivalymo įstatymui tikslu parodyti, kad nusižeminimas yra tai išganymo pradžia, kaip kad puikybė ir išdidumas buvo pradžios šaknis. Ir kaip kad JĖZUS KRISTUS norėjo gimti beturčiu, taip lygiai ir Švenčiausioji Mergelė Marija pasirodė šventykloje kaip kad beturtė; dėl to Ji ir paaukojo beturčių atnašą (auką).

Švenčiausioji Mergelė Marija buvo nuvykusi Jeruzalės šventyklon ne vien tik nusivalyti pagal Mozės įstatymą, bet ir paaukoti DIEVUI savo pirmgimį Sūnų; "kad statytų Jį Viešpaties akivaizdoje" (Luk. II, 22). Įstatymas liepdavo, kad kiekvienas pirmasis gimusias vyriškosios lyties vaikas būtų paaukotas DIEVUI. Šitas įstatymas primindavo žydams, kaip, jiems prieš išeinant iš Egipto, DIEVO siųstasis Angelas išžudė visus pirmagimius egiptiečius, neliesdamas žydų. Vėliau, kai DIEVAS buvo paskyręs Levio giminę išmintinai Jam tarnauti dvasiniškai, buvo įvestas paprotys, kuriuo tėvai turėdavo išpirkti savo pirmagimius, įmokėdami šventyklai penkis šeklius (apie \$2).

Švenčiausioji DIEVO Motina buvo pagimdžiusi ne paprastąjį žmogų, bet DIEVO Sūnų, tapusį žmogum; taigi, Jai nebuvo reikalo išpirkti savo Kūdikį. Tačiau Ji mielai noru atnešė šventyklon savo dieviškąjį Kūdikį "statyti Jį Viešpaties akivaizdoje." Šitas nunešimas JĖZAUS šve-

ntyklon buvo didžiausioji auka iš Jos pusės. O Ji geriausiai žinojo, kad JĖZUS tam tikru metu mirs ant kryžiaus, praliedamas už mus paskutinį savo kraujo lašelį; tačiau Ji, sutikdama su DIEVO valia, sutinka savo mieliausį Kūdikių paaukoti. Kadangi Ji savo dieviškąjį Kūdikių be galo mylėjo daugiau, kaip kad kiekviena žemiškoji motina myli; kadangi savo Kūdikiui išgelbėti ir apsaugoti Ji tūkstančius kartų būtų paaukojusi savo gyvenimą, jei tai būtų buvę galima atlikti, nesipriešinant DIEVO valiai, tai jau aišku, kad Jos Kūdikielio paaukojimas DIEVUI buvo be galo didelė auka, kuriai nieko prilyginti negalima.

Šiuo metu "Jeruzalėje buvo žmogus, vardu Simeonas... Jam buvo šventosios Dvasios apreikšta, kad jis neišvys mirties, kol pirma nebus matęs Viešpaties Pateptojo. Dvasios paragintas jis atėjo bažnyčion. Gimdytojams įnešant vaikelį JĖZU, kad padarytų už jį, kaip reikalavo įstatymo paprotys, jis paėmė jį į savo rankas, garbino DIEVĄ ir tarė: Dabar, Viešpatie, atleidi savo tarną, kaip esi kalbėjęs ramybėje, nes mano akys matė tavo išganymą, kurį parengi visų tautų akivaizdoje, šviesą pagonims skleisti ir tavo tautos Izraelio garbę. Jo tėvas ir motina stebėjosi tais dalykais, kurie buvo apie jį sakomi" (Luk. II, 25-33).

Stebėjosi švenčiausioji Mergelė Marija, girdėdama iš šventosios Dvasios apšviestojo senelio burnos, kad Jos Kūdikielis, kurį štai čia aukoja DIEVUI, atneša žmonijai didžiausias gerybes, būtent: ramybę, šviesą, išganymą ir garbę.

O KRISTUS yra mūsų ramybė, nes Jis, ko tvirčiausiai sujungdamas savo asmenyje dieviškąją ir žmogiškąją prigimtį, žydus ir stabmeldžius sujungia vienon tauton, žmones sutaikina su DIEVU ir skelbia ramybę visiems: "Dabargi KRISTUJE JĖZUJE jūs, kitados toli buvusi, esate priartinti KRISTAUS krauju.

Nes Jis yra mūsų ramybė: Jis tai iš abiejų padarė vieną: Jis sugriovė savo kūnu tarpinę sieną, priešingumą. Jis panaikino savo nutarimais įsakymų įstatymą, kad pats savyje, darydamas ramybę, padarytų iš dviejų vieną naują žmogų ir kad suderintų su DIEVU abudu viename kūne kryžiumi, panaikinęs pats savyje priešingumą. Atėjęs jis skelbė ramybę jums, toli buvusiems, ir ramybę tiems, kurie buvo arti; nes per jį mes turime priėjimą prie Tėvo, vieni ir kiti vienoje Dvasioje" (Eph. II, 13-17).

Jis yra pasaulio šviesa ir kas seka Jį, tas nevaikščioja patamsiais, bet turi gyvenimo šviesą: "Aš esu pasaulio šviesa. Kas mane seka, nevaikščioja tamsybėje; jis turės gyvenimo šviesos" (Jon. VIII, 12).

Jis yra mūsų išganymas, nes Jis per savo kančias ir mirtį ant kryžiaus visiems Jam atsidavusiems tapo amžinosios laimės šaltiniu: "Ir nors buvo DIEVO Sūnus, jis išmoko paklusnumo iš to, ką kentėjo, ir pabaigtas pasidarė visiems, kurie jo klauso, amžinojo išganymo priežastim" (Žyd. V, 8-10).

Jis, pagaliau, yra žmonijos garbė ir šlovė per savo atsikėlimą iš mirusiųjų ir viešpatavimą danguje ir mums užtikrina amžinąjį prisikėlimą: "Jeigu KRISTUS yra jumyse, kūnas, tiesa, yra miręs dėl nuodėmės, bet dvasia yra gyva teisimui. Bet jei Dvasia to, kurs iš mirusiųjų prikėlė JĖZU KRISTU, gyvena jumyse, tai prikėlusis JĖZU KRISTU iš numirusiųjų atgaivins ir jūsų marius kūnus dėl gyvenančios jumyse jo Dvasios" (Rom. VIII, 10-11).

Šitokios tad mintys perėjo per švenčiausios Mergelės Marijos galvą, o senelio žodžiai, lyg kokia dangiškoji muzika, skambėjo Jos ausyse ir džiaugsmas apėmė Jos širdį. Tačiau neilgam, nes DIEVAS savo išrinktiesiems čia, žemėje, neleidžia ilgai džiaugtis žemiškuoju džiaugs-

mu, tučtuojau pridėdamas prie jo ir kar-tybės.

Šventosios Dvasios įkvėptasis senelis Simeonas gerai žinojo, kad Messijas bu-vo gimęs ne iš šv. Juozapo, bet tik iš šitos Nekalčiausios, ir kad vien tik Jai teks paaukoti savo Sūnų ant Kalvarijos kal-no. Taigi, nors jis ir palaimino abudu, tačiau savo pranašavimą jis buvo kreipęs vien tik į Mariją: "Simeonas gi palaimino juos ir tarė Jo Motinai Marijai: Štai, šitas pastatytas puolinui ir atsikėlimui daugelio Izraelyje ir kaipo ženklas, kuriam bus prieštaraujama. Ir tavo pačios sielą pervers kalavijas, kad būtų atidengtos daugelio širdžių mintys" (Luk. 34-35).

Švenčiausiajai Mergelei Marijai gir-dint šiuos žodžius, Jos širdį pervėrė pir-masis iš septynių didžiųjų Jos širdies skausmų. Ji gerai suprato, kad daugelis Jos tautos žmonių bus atmesta nuo DIE-VO dėl jų begalinės puikybės ir tokio pa-vydo, kuris prives juos net prie dieva-žudybės; tuomet Jai stovint po kryžium, širdis Jai plyšo iš begalinio skausmo. Ji numatė, kad ir po šitos dievažudybės bus dar daug-daug tokių, kurie nepripažins JÉZAUS mokslo, persekios tikruosius Jo sekėjus ir šitokiems Jo pralietasis krau-jas išeis pražučiai. Jai pagailo JÉZAUS, pagailo ir tų žmonių, nes Jos širdelėje liepsnojo didžiausioji meilė artimui.

Tačiau, antrą vertus, Ji irgi buvo numaćiusi, kad daugybė-daugybė žmonių pamils Jo mieliausiąjį Sūnų ir šitokiems JÉZUS pastatytas prisikėlimui ir amži-najai laimei danguje. Ir šitas sumetimas sukėlė Jos širdyje ir begalinį džiaugsmą, kad štai, Jos mieliausias Sūnus tiekai žmonių suteiks tiek begalinės laimės.

Štai, šitokios besikeičiančios Jos min-tys tai kaitino, tai šaldė Jos meilingąją širdelę, kurioje liepsnojanti meilė DIE-VUI verste vėrtė Ją nuoširdžiai aukoti

Jam ką turėjo brangiausio, t. y. savo Sūnų, su kuriuo Ji buvo pasiryžusi kartu kentėti dėl žmonių atpirkimo iš piktosios dvasios verguvės.

Šitokis Jos pasiaukojimas traukte trau-kdavo, o dar ir šiandien traukia ir iki pasaulio pabaigos trauks geros valios ir kilnios širdies žmones visai pasiaukoti DIEVO garbei ir žmonių naudai. Ir šito-kis pasiaukojimas pagimdo tikruosius did-vyrius, kurie einančiai iš dangaus tikrajai tiesai apginti, nuskriaustiems vargšams iš vargo iškelti, nelaimingų žmonių, tam-suolių protams apšviesti ir jiems ant tik-rojo doros kelio išvesti, guldo ir gyvybę!

Juose nerasi savimylės, išdidumo, ne-apykantos ir keršto, nes prakilnumas ne-dėra su šitais jausmais; užtat juose įsi-gyvenusi meilė DIEVUI ir artimui, pasi-aukojimas, užrūstinimų atleidimas artimui ir tikrasis pamaldumas Tai Švenčiausia-jai Mergelei DIEVO Motinai, kuri tikru savo dievotumu paaukojo Aukščiausiajam, kas buvo Jai brangiausia, ir kuri dėl to yra tikrai visų prakilniųjų garbinama kai-po "Įstabaus pamaldumo indas"...

Makda už mirusius

Tu Viešpatie, Meldžiamasis, atiek gel-bėti skaistytklos ugnį laikomasias vėles, kurias atpirkai brangiu Krauju.
(300 d. Lapkr. 15, 1927. "Atl. Šalt. 227 p.)

A. † A.

MARIJONA URNEŽIENĖ

Marijonų Kolegijos nuolatinė rėmė-ja mirė 25 birželio d., 1931 m. Chi-cago, Ill. Šv. Mišios Marijonų Vie-nuolynė buvo 26 ir 28 sausio 1932 m. Visų-gi Rėmėjų prašome už a. a. Ma-rijonos sielą sukalbėti po 1 Rožan-čiaus dalį.

Pelenė

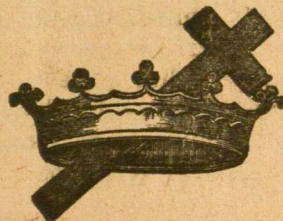
Šimet ankstybos Velykos. Pelenų diena dešimtą vasario prasideda gavėnia. Mišiole pirm šv. Mišių pelenės dienoje užrašyta pastaba: pereitais metais pašvęstųjų verbų bei palmų pelenai šiandieną šventinami ir jais kunigas pabarsto žmonių galvas, sakydamas: žmogau, esi dulke ir į dulkes pavirsi. Palmos reiškia garbę, pergalę ir džiaugsmą, pelenai gi — niekus, pasižeminimą, tuštybę ir vargą. Kad mirties pergalės džiaugsmą atrasti ir mūsų žemiškąjį vargą atertyje Dangaus linksmybėmis pakęisti, reikia dabar daryti atgailą; nusimarinimais bei pasninkais nugaltėti savo įgimus piktus palinkimus, šv. Pauliaus žodžiais kalbant: reikia savyje senąjį (kūno žmogų) numaryti, kad gyventų munyse naujasis žmogus Kristus. Pasiskaitykite čia įdėtąjį jaunuolio Marijonų Kolegijos mokinio rašinėlį apie gavėnią, kuri savaimi jį žadina prie dvasinės vidujinės kovos, visiems laimėtojams neišvenigamos.

Artinasi Gavėnia — ypatingas kovos laikas. Šiame laike tarp savęs kovoja žmogus aukštadvasis ir žmogus — niekšas. Aukščiausias šios kovos tikslas — tai valios sustiprinimas ir valios galybė.

Valios tvirtumas ir sielos prakilnumas priduoda jaunimui galybę pažinti savo silpnybes ir jas pergalėti. Sunkiausias darbas pasaulyje — tai paties savęs pergalėjimas. Kas įgys tvirtą valią ir pergalės savo silpnumą tam bus lengva pergalėti visas gyvenimo sunkenybes. Kad ir didžiausias vargas prispaustų tvirtos valios žmogų, jis vistiek nepasiduos, rankas nenuleis, jausis tvirtas ir laimingas. Gyvenimas visai kitaip atrodo tam žmogui, kuris yra silpnos valios, išlepintas, nežinantis jokių susivaldymų. Jam sunku yra uet ir mažiausį vargą bei nemalonumą

pakelti. Tarp turtingųjų, išlepintų amerikiečių yra išsiplėtojusi liga, kurią galime pavadinti nuolatinio nuobodumu. Tai baisi liga. Žmogus visko turi: gardžiai pavargo, išsigeria, kasdieniniai teatrai, automobiliai ir daugybę įvairiausių patogumų bei smagumų. Vienok serga. Serga dėl to, kad nesusivaldo ir neturi jokio prakilnesnio tikslo gyvenime. Jam net ir mokslas neįstengia pasaldinti gyvenimo valandas. Galų-gale, kada jam švelnutis gyvenimas perdaug atsibosta, jo visas gyvenimas tampa sugaišytas. Gyvenimas be tikslo ir nuolatinės linksmybės padaro jį nuobodų. Nemokėdamas susivaldyti jisai kito gyvenimo nepažįsta.

Yra pasakojama: “Kas niekados neatsisakė nuo to, kas leista, iš to negalima tvirtai tikėtis, kad jis atsisakys nuo to, kas neleista.” Ir labai teisingai tie kurie nori įgyti tvirtą valią ir prakilnią sielą, turi šiek-tiek save susivaldyti. Gavėnioje nereikia ne vien nuo mėsos susilaikyti, bet ir nelankyti įvairių pasilinksminimų vietų. Vieton pasilinksminčių gavėnios metu kiekvienam mąstančiam katalikui pridera savo krikščioniškas priedermes gerai išmokti ir jas pildyti. Jeigu mes išmoksime susilaikyti ir susivaldyti nuo pasilinksminimų, tai įdėsime prakilnesnį, krikščioniškesnį darbą į mūsų sielą ir munyse užviešpataus tvirtesnė valia. Po to mūsų gyvenimas bus pripildytas Viešpaties palaimomis. *Jurgis A. Andriušku.*

Mažinkim Vargą

Esame didelių ir neaiškių įvykių išvairėse. Visame pasauly milijonai bedarbių prašo tik darbo ir duonos. Bet tas jų teisėčiausias reikalavimas vis mažiau tebepatenkinamas. Didžiųjų valstybių politikai suka galvas ir neranda jokių tikresnių priemonių ekonominėms sunkenybėms pašalinti. Ir teisingai prof. Foersteris klausia: — Ar ekonominė krizė tėra tik ekonominė? Ar ji veikiau nereiškia visiškos šių dienų žmogaus dvasios krizės. Tai yra didžiausia šiandieninės žmonijos nuodėmė, kad ji visose gyvenimo srityse pagonėdama, pati save beprotiškai naikina ir žudo. Kai minios alksta ir skursta, kai pilnos didmiesčių gatvės elgetaujančių darbų, ponai valstikai pasakiškas pinigų sumas išleidžia ginklavimuisi, ponai milijonieriai ir kiti turtuoliai nebežino kaip ištaigingiau praeistį laiką...

Daug badaujančių, o biznierių aimanuoja, kad nėra pirkėjų, valgytojų...

Viršprodukcijai skinant kelią dėvimosios medžiagos ir kitos prekės tyčiomis naikinamos, o daugeliui skurdo žmonių stinga net sulopyto aprėdalo...

Ką rodo jau gal į visai netolimą ateitį šie baisūs prieštaravimai? Ar daug dar bereikia išlipepsnoti bailsiam pasauliniui gaisrui? Komunistai geri gyvenimo stebėtojai, geri psichologai, ir reiktų stebėtis, jei jie neišnaudotų susidarancios būklės... Dar po uždangomis dar nevisai atvirai, bet rūsčiai grumoja kažkas bailsus, baidžias ir naikinas.

Tą reikia, anot Foersterio, numatyti, kad sutvarkytume esantį munysę ir apie mus chaosą. Išgastingai krizėse bešaukiančiam šiandieniniam pasauliui gelbėtis pasiliko tik vienas tikras kelias — tai didžios artimo meilės kelias. O juo veda tik Kristaus Evangelija. Viešai ar tyliai visi

tai jaučia. Ir Katalikybė šiandien įpareigota išlaikyti sunkius egzaminus. Dabar ta laiko pilnybė, kurioje katalikai turi darbais, meilės darbais įrodyti Kristaus Evangelijos gyvenimiškumą, šilimą, jėgą ir grožį. Laiko balsas — Dievo balsas!

Tas galingas balsas pasauliui nuskambėjo per Šv. Tėvo Pijaus XI lūpas, tą balsą priminė ir mūsų garbingasis Episkopatas, ta mintim skelbiama gailėstingųjų darbų savaitė, ta mintim remiama kat. kultūros židiniai, pav., kad ir būsimasis Lietuvos katalikų universitetas ir t.t.

Šiandien katalikams lemta suvaidinti didžiausią vaidmenį, meldžiant Danguos Tėvą palaimos, krikščioniškąja meile turim aukotis ir dirbti vargstantiems ir skurstantiems, kurių kiekvienas yra mūsų brolis Kristuje.

Užėjo sunkioji žiema. Didelis nedarbas slėgia tūkstančius šeimynų. Vargas ir skurdas, nelaimės, ligos ir skausmai naikina daugelio tūkstančių laimę. Kai kuriose šalyse tą vargą stengiasi pamažinti valstybės, bet jų pagalba silpna. Kitur vargšai negauna nei kokios pagalbos. Kas gi jiems pagelbės?

Šventasis Tėvas, Pijus XI, nurodė tą apverktiną vargšų būklę savo rašte: “Nova impendet”, skatindamas visos Bažnyčios visus tikinčiuosius pradėti užuojautos ir meilės lenktynes. Toji gailėstingumo talka ne kas kita yra kaip tikros Dievo ir artimo meilės vaisius. Ir galima laukt, kur žmonės labiau myli Dievą, ten jie išties pagalbos ranką vargšams. Lietuviai yra išsimėtę po įvairias kolonijas, kai kur sudarydami didesnę grupę. Bet visi vienodai atjaučia vargą ir vargšus. Užtat, kur tik pasirodys galima organizuotai sudaryt tas meilės lenktynes, prie kurių ragina Popiežius, greitai pajusime išganingą rytojų, įnešdami džiaugsmo į

suniurusią pastogę.

Šventasis Tėvas rašo: “Tačiau dar labiau jaudina mūsų širdį vaikučių minia, šaukianti duonos, “Kai nėra kam jiems jos atlaušti,” (Jer. Raudos 4, 4). Jie nekalti kenčia apverktinos būklės atneštą vargą ir, skurdo prispausti, jie versti verčiami užtroškinti savo įgimtą linksmumą ir šypsena, kurios jų tyra širdelė velniui ieško aplink save.”

Suprantama, tas gailėstingumo darbas geriau sekasi, kai jis yra sutvarkytas, organizuotas. Tula rami gailėstinga katalikų draugija turi Lietuvoje per šimtą skyrių. Iš surinktų žinių pasirodė, jog draugija Lietuvoje išlaikė 37 senelių prieglaudas su 809 seneliais, 6 vaikų prieglaudas su 110 vaikučių, 12 darželių neturtingiems vaikams su 568 vaikais ir 4 pradžios mokyklas su 282 vaikais. Tiems gailėstingumo darbams valdžia davė savo dalelę 60,000 litų, gi likusius 226,744 litus surankiojo įvairiais būdais gailėstingieji pasišventėliai nuo geros širdies žmonių. Tie mūsų brolių Lietuvoje darbai gali vien paskatinti ir širdį uždegti gailėstingumu bei artimo meile.

Išganytojas pažadėjo gausų atlyginimą už mažiausį patarnavimą Jo mažiausiems broliams — vargšams. Ką būsim padarę vienam tų nelaimingiausių, tą būsim padarę pačiam Jėzui Kristui. Taigi, kol galime gera daryti, kol galime dabar teikti vargšams bent kokios nors paramos, tai darykime. Jų rankomis sau sukrausime nuopelnus amženybei.

MANO IDEALAS

Kiekvienas vaikelis, kuris jau pradeda naudoti savo protą, ieško sau kokio idealaus žmogaus arba profesijos, kuris jam patinka ir kurį jis mano sekti. Tai vadiname žmogaus idealu. Jeigu jam patinka koks nors rašytojas, tai jis pradeda skaičiuoti jo gyvenimą ir raštus, taip pat mėgina rašyti pagal jo stilių. Kitas turi

palinkimą kokiai nors profesijai, kaip antai gydytojo ar advokato. Šis jaunikaitis, laikydamas tą idealą savo širdyje, daro visa, kad tik jį pasiektų.

Mes čia kalbame apie didžius idealus. Kaip dažnai atsiranda nevertų idealų, ne ta prasme, kad jie yra blogi, bet, kad jie nėra garbingi; jie nepasiekia to žodžio prasmės.

Yra skaudus reiškiny, kada jaunikaitis po laiko randa savo garbingą idealą. Kada jo protas jau nesugeba idealo siekti ir neturi tos progos, kad save išlavintų ir kad taip pasiektų savo gyvenimo tikslą.

Viena diena negalima tai padaryti. Daug ir gana daug metų reikia sunkiai dirbuotis, nes be darbo ir be vargo žmogus nieko negali padaryti.

Žmogus be idealo, kai tik gyvena dieną iš dienos, nieko nedarydamas; kuris turi talentų, bet jų nevaratoja. O! tas, kuris neturi tikslo, idealo gyvenime, jis niekam nevertas. Jis nieko gera neatneš žmoniui, nes jame nėra ideališkumo.

Aš neieškau jokių laurų — nors ir šis mano idealas yra vertas daug nevystančių vainikų — neieškau jame garbės, nors jam yra didžiausia garbė ir kuris ją pasiekia yra laikomas garbingu žmogum: mano idealas, mano tikslas šiame gyvenime — pasiekti kunigystės luomą: — laikyti savo rankose Jėzų Kristų ir ištarus “Hoc Est Enim Corpus Meum — Tai yra mano Kūnas” — tą baltą duonebę paversti Jėzaus Kūnu. Noriu turėti galią teikti žmonėms jų nuodėmių atleidimą, kad jie galėtų būti vienybėje su Dievu.

Turėjau tą idealą dar jaunas būdamas. Dažnai parėjęs iš bažnyčios, motinėlei sakydavau, kad aš būsiu kunigas. Motinėle verkdamas, kada aš jai taip kalbėdavau. Tada nežinojau dėl ko. Aš maniau, kad ji nenori mane paleisti nuo savęs.

Paaugęs, aš supratau, kodėl ji verkdamas.

J. Dambrauskas.

Išvidinēs Pilys Arba Rūmai.

PARAŠĒ SV. TERESE.

Iš angļu kalbos vertē S. M. S.

(Tešinys).

4. Šių žodžių įtaka buvo tokia galinga, kad ji tuo tarpu nė negalėjo abejoti dėl jų tikrumo. Ji jautėsi padrasinta ir džiaugėsi, kad jai teko laimė būti taip arti Dievo. Ji taip pat numatė, kad šita dovana didžiai pagelbėjo jai prieiti prie nuolatinio susikaupimo ir prie rūpestingo saugojimosi, kad nepadarius kokio nemalonumo Jam, Kurį ji nuolat rodos jaute stovint prie savęs ir ją daboja. Kuomet ji troško kalbėtis su Viešpačiu maldoje arba kad ir kitu laiku, Jis rodos buvo taip visai arti jos, kad nebuvo net galimų daiktų tikėti, kad Jis jau neišgirstų jos, tačiau, Jis neprakalbėjo į ją, kada ji tik panorėjo, bet Jis tai padarė, tik kuomet ji to nesitikėjo ir kai kilo reikalas tam. Ji jautė Jį stovint prie savo dešinės, nors ne panašiu būdu, kaip nujaučiame paprastą asmenį stovint šalia mūsų, bet tas įvyksta slaptingu būdu, kurio negalima išaiškinti. Tačiau šitas buvimas prie jos yra gana aiškus ir tikras ir, iš tikrųjų, daug tikresnis, negu paprastas buvimas kitų sutvėrimų, kuriais galėtumėm apsivilti, bet čia nėra vietos apsivilimui, nes Jo artumas teikia daug malonių ir dvasinių padarinių, kurie negalėtų eiti iš melancholijos. Šėtonas irgi negalėtų sielą taip pripildyti ramybe, nuolatinio troškimo Dievui įtikti ir su visišku paniekimu viso to, kas neveda prie Jo. Laikui bėgant, mano draugė suprato, kad čia nebuvo piktosios dvasios darbas, nes Viešpats jai vis aiškiau ir aiškiau tai įrodinėjo.

5. Tačiau aš žinau, kad ji dažnai buvo apimta didelės baimės ir kartais jautėsi visiškai sumišusi, parblokšta, nes nega-

lėjo išaiškinti, kodėl tokios aukštos dovanos buvo jai teikiamos. Aš labai buvau jai artima, todėl žinojau, kas darėsi jos sieloje; tad mano paaiškinimas šio nutykio yra teisingas ir tuo galima tikėti. Šita malonė duoda suprasti begalinį savęs išnaikinimo reikalą ir nusižeminimo reikalingumą. Priešingai būtų, jei šitas aplankymas eitų iš šėtono. Be abejones, tokia dovana yra dieviška; jokia žmogiška pastanga negalėtų sukurti tokių jausmų, nieks negalėtų manyti, kad tokia nauda radosi iš jos pačios pastangų; bet reik pripažinti kaipo malonę iš Dievo rankos.

6. Nors tikiu, kad kai kurios pirmiau duotos malonės yra žymiai aukštesnės rūšies, tačiau ši suteikia ypatingą Dievo pažinimą ir pasidaro labai jautri jos meilė iš to nuolatinio buvimo su Juo; troškimai save visą paaukoti Jo tarnybai dabar pasidaro karštesni, negu lig šiol buvo. Sąžinė iš to žinojimo, kad Jis yra nuolat arti jos, pasidaro labai tyra, nors ir žinome, kad Dievas žino ir mato viską, tačiau prigimtis linkusi apsileisti ir užmiršta tai. Čia tas negalima, nes Viešpats priverčia sielą jausti, kad Jis yra arti jos, tokiu būdu parengia ją įgyti kitų malonių, o tas įvyksta iš nuolatinio aktų meilės Jam, Kurį ji mato ir jaučia prie savo širdies. Žodžiu, naudos, kylančios iš šitos malonės, rodo kaip didelės ir kaip brangios jos yra. Siela dėkoja Viešpačiui už tų malonių suteikimą jai, tokiai nevertai; bet ji neapsiimtų mainyti jas į kažin kokias žemiškas brangenynes ir malonumus.

7. Kuomet Viešpačiui patinka pasitraukti iš jos akivaizdos, siela savo išsiilgime reiškia visokias pastangas vėl Jį

prie savęs sugražinti. Tas jai mažai gelbsti, nes ši malonė ateina pagal Jo valią, o ne dėl mūsų pastangų. Kartais galime džiaugtis kokio nors šventojo bendravimu, tas irgi teikia mums daug naudos. Jūs klausėt manęs, jeigu nieks nėra mātoma, kaip galima žinoti ar tai yra Kristus ar Jo garbinga Motina ar koks šventasis, kurį siela jaučia prie savęs? Tokia siela negali duoti atsakymo nei nežino kaip ji atskiria juos, bet ta tiesa pasilieka neabejotina. Rodos lengva būtų pažinti, kad tai yra Viešpats, kuomet Jis prakalba, bet nuostabu, kaip siela gali, negirdėjus nė žodžio, pažinti, kuris šventasis buvo Dievo siųstas būti jai draugu ir padėjėju.

8. Yra dar ir kitų dvasinių dalykų, ku-

rių negalima išaiškinti. Mūsų negalėjimas apimti tuos dalykus turėtų išmokyti mus, kaip mūsų prigimtis nepajėgia suprasti Dievo paslapčių. Tos, kurios įgija šitas dovanas, turėtų stebėtis ir Dievą garbinti už Jo gerumą. Kadangi šitos ypatingos malonės nėra visiems teikiamos, kas jas įgyja, turėtų jas labai aukštai vertinti ir stengtis Dievui tarnauti ko uoliausiai, dėl to, kad Jis davė jai tokią ypatingą pagalbą. Todėl tokia siela dėl tų gautų maonių nestato save aukščiau už kitas, bet greičiausiai ji mano, kad ji menkiau Jam tarnauja, negu kas kitas pasaulyje; jaučiasi, kad ji yra labiau atsakominga Jam negu kiti, ir jos prileidimas bent kokios ydos perveria jai širdį, kas iš tikrųjų ir turėtų būt tokioje būklėje esant.

LAIŠKAS IŠ RUSIJOS

Gruodžio 27, 1931.

G. T.

Jūsų laišką iš Amerikos gavau į 14 dienų. Kalėdų dovanėlę iš Torgson'o prieš šventes nebepajėgiau paimti dėliai mano senutės sunkios ligos. Jau septintas mėnuo varkšė guli patale, negalėdama nė pasiversti. Sintorge reikia sužinoti imamų prekių kainas ir dar už gyvenamą butą ligi naujų metų užsimokėti 50 rublių nuomos, o čia nieko nėra. Vargo naštos nebepakeliu. Kad būčiau vienas, tai kur nors važiuočiau pagalbos ieškoti ar, jeigu išleistų, tai tėvynėn grįžčiau. Čia gi dabar esu, kaip maiše, nieko nežinau. Turiu brolių Lietuvoje, bet apart jo laiškuose šeimyninių žinių daugiau nieko nebegaunu. Nėra jokių nurodymų, kaip būtų galima gauti leidimą išvažiuoti iš Ukrainos. Gruodžio 20 dieną Neigumą išvežė į žemių poliaus salas, kur niekas nebežino, kaip kas gyvena. Pasveikinimą su linkėjimais Macevičams įdaviau. Kad būtų kuom

misti mano senutė atsigaiventų, bet nebeturint ką valgyti, tai ir sveikas nusilpsta. Iš vargo užpuolė utėlės, kurioms naikinti tik vieną teturime priemonę — karštu vandeniu apvilktuvę plikinti. Kiti visi dalykai pas mus liekasi po senovei. Kaip tik iš Sintorgo gausiu maisto, tuojaus ir Jums apie tai parašysiu. Sveikinu su naujais metais ir laukiu Jūsų laiškučio.

Vincentas.

A. † A.

PRANCIŠKA STEPONAVIČIENĖ

Nuolatinė Marijonų Kolegijos rėmėja mirė gruodžio 28 d., 1931 m., So. Boston, Mass. Šv. Mišios Marijonų Vienuolyne buvo sausio 29 ir 30 d. 1932 m. Visų-gi rėmėjų prašome už a. a. Pranciškos sielą sukalbėti po 1 Rožančiaus dalį.

Katalikų Pasaulyje

MEKSIKOS MIESTAS. Meksika. San Luis Potosi vyskupas, Jo Mal. Guiltlérmo Tritsehler y Cordova pareiškė didelį pasitenkinimą kelione su savo vyskupijos maldininkais į Dievo Motinos Guadalupe stebūklingąją vietą.

Su vyskupu ton vieton keliavo daugiau tūkstančio visokio luomo ir kilmės asmenų. Vidurnaktį vyskupas laikė šv. Mišias, per kurias 1,200 asmenų priėmė šv. Komuniją. Buvo ir Šv. Sakramento adoracija.

Kitą dieną vyskupas celebravo vėl šv. Mišias. Meksikos Miesto seminarijos choras giedojo Mišias, kurias parašė garsusis Venecijonas Lotti, gyvenęs septintame amžiuje.

Vyskupas džiaugėsi, kad jis pirmasis atgaivino, niekuomet net ir žiauriausių persekiojimų laikuose nepanaikintą paprotį, naktinės adoracijos.

Jis džiaugėsi savo vyskupijos katalikais, kurie laikosi savo tėvų tikėjimo ir jį pildo.

Savo vyskupijoje jis turi daug šv. Vincento Pauliečio Draugijos skyrių, kurie plačiai veikia labdarybės darbą.

EUCCHARISTIJA.

Žmonijai taiką ir ramybę gali užtikrinti tik Kristaus karaliavimas čia ant žemės. Jo karaliavimas kuriasi žmonėse, kada šie priima Jo dvasią.

Kristaus dvasia įveda į žmones viešpatavimą dvasios ant kūno. Ir tai ne bet kokios dvasios, bet dvasios, apsišvietusios Kristaus evangelijos šviesa; dvasios, kurioje veikia antprigimtinės jėgos; dvasios, kuriai vadovauja neklystanti ir neklaidinanti Galybė, kuriai rūpi amžinoji žmonių gerovė ir kuri teikia tiek, kiek reikia ir žemiškosios gerovės.

Veltui dedamos žmonių pastangos už-

tikrinti taiką, jei jie nesišaukia Kristaus pagalbon.

Štai ir dabar tautų atstovai kalba apie taiką, o nekurių tautos kariauja ir kraują lieja.

Kristus Katalikų Bažnyčioje gyvena šv. Eucharistijoje. Milionai žmonių yra čia Jam pavedę savo širdis ir tapę Jo tikriausiais pavaldiniais. Daug žmonių Jį garbina Eucharistijoje, bet nesugeba Jam pilnai pasivesti. Jie gyvena pusiau Kristaus, pusiau pasaulio dvasia. Jaisiais Kristaus karaliavimas negali drąsiai remtis.

Kad Kristaus karaliavimas sėkmingiau vis kurtųsi, Jo Bažnyčia rengia, be kitų dalykų, Eucharistinius Kongresus.

Šiais 1932 m. jis bus Airijoje, Dublino nuo birželio 22 — 26 d.

Dublinas laukia į 1,000,000 maldininkų. Prisirengimai juos priimti ir aprūpinti jau daromi.

Laivų kompanijų ofisai praneša, kad jau pilnai į 70,000 yra pasirengusių iš J. A. Valstybių. Tas skaičius, žinoma, dar pusėtinai paaugs.

Daug lietuvių rengiasi daryti ekskursijas Lietuvon. Nebe per daug iš kelio būtų užsukti Airijon į Eucharistinį Kongresą. Tokių progų ne daug atsitinka. Be to ir Airija gana įdomi šalis; ne bloga ir jį aplankyti ir pamatyti.

A. † A.

ONA GLADENIENĖ

Marijonų Kolegijos rėmėja mirė sausio 5 d., 1932 m. Chicago, Ill. Šv. Mišios už mirusią Marijonų Vienuo-lyne bus vasario 12 ir 13 dd. Visų-gi rėmėjų prašome už a. a. Onos sielą sukalbėti po 1 Rožančiaus dalį.

Mūsų Darbai

Bernaičių Kolegijai Parama.

Kolegijos Rėmėjų organizacija, nepaisant didelio nedarbo, randa daug užuojautos ir paramos visose Amer. lietuvių kolonijose ir jų draugijose. Šį kartą tik dirstelėkime į Wisconsin'o valstybę, kurios seniausias ir vyriausias dvasios vadas yra kun. A. Balinskas, klebonas lietuvių Milwaukee'je ir Racine. Jis lapkričio mėnesį prisiuntė Lietuvių Rymo Katalikų Susivienijimo Wisconsin Apskričio aukas visą šimtinę; pats jau pirmiau po keletą kartų savo šimtinėmis parėmė bernaičių kolegiją. Dabar Sheboygan'o lietuvių parapijos jaunas klebonas kun. J. Šlikas siunčia kartu dienos uždarbio ir nuolatinio rėmėjo auką \$8.00. Sheboygan Vyčių 51 kp. raštininkė p. Marijona Šalvaičiūtė Rėmėjų Centrui atsiuntė laišką, kuriame rašo: "rasite \$10 tai 51 kp. Vyčių duoklė, norime žinoti, kiek jau mūsų draugija, pasiryžusi tapti amžinuoju Rėmėjų nariu, prisiuntė aukų." Knygos parodo, kad įmokėta \$30.00. Pavarčius tą pat knygą pasirodo, kad Sheboygano visos lietuvių draugijos rūpinasi tapti Kol. Rėmėjų amžiniais nariais: Jaunuomenės Dramos draugija jau paaukojo \$59.00; Kolegijos Rėmėjų skyrius \$46.00; Moterų Sąjungos 14 kp. \$30; Šv. Kazimiero dr-ja \$25.00; šventos Onos draugija — \$15.00; švento Jurgio dr-ja \$25.00. O kiek ten atskirų metinių narių ir tokių kaip St. Baikauskas, kuris jau senai yra aukojęs \$50, tai vietinis Kolegijos Rėmėjų 28 skyrius, įsikūręs 1926 m. gruodžio 10 d., gali patirinėti ir visuomenės žiniai skelbti, kaip penktojo Seimo nutarimai tikrai gerai vykdomi. Šių metų "Laive" įvairių lietuvių kolonijų, jų draugijų ir veikimas ir duodamoji Kolegijai pagalba prisaina mums vis dažniau ir dažniau viešumon

kelti. Pavyzdžiui, štai ką mums rašo J. Poškienė iš Phila, Pa.

Brangūs Dvasios Tėvai:—

Širdingai ačiū už šv. Kalėdų linkėjimus. Po šv. Kalėdų prisiųsiu Kolegijai auką ir, kiek tik išgalėsiu, visuomet šią brangią mums įstaigą remsiu, nes ji jau senai buvo neapsakomai reikalinga, mūsų bernaičių tikybiniam ir tautiniam auklėjimui, išmokslinimui ir parengimui gyveniman. Dabartinis nedarbas mums daug trukdo daryti tai, ką turėtume, bet galėstingasis Dievas kada nors išties mums savo dešinę, nutilis nelemtoji audra ir vėl mums nušvis ramybės saulelė. Linkiu laimingų naujųjų metelių! Tegū Jėzus Kūdikėlis mūsų brangiems rėmėjams teikia geros sveikatėlės, ilgo amželio, nenuilstančių jėgų sėkmingai darbuotis Dievo garbei, šv. Bažnyčios naudai ir mūsų tautos gerovei. Nujaučiu mūsų dvasios vadus ir pasiaukojusius darbuotojus slegiančią sunkią našta, matant daugumą žmonių varge Dievo balso nebegirdint, klaidingais keliais einant.

Kolegijos Rėmėjai:

J. Bukauskas, Lawrence, Mass. . . .	2.00
M. Rudakienė, Waterbury, Conn. . .	3.00
P. Pranckevičienė, New Britain, Conn.	1.00
S. Čeikauskas, Round Lake, Ill. . . .	2.00
K. Montrimienė, Chicago, Ill.	3.00
Petras Ambroza, Clairton, Pa. . . .	5.00
M. Česnavičius, Chicago, Ill.	3.00
K. Andrulaitienė, Cicero, Ill.	3.00
S. Jokūbauskienė, Riverside, Ill. . .	3.00
C. Lupeikienė, Cicero, Ill.	5.00
L. ir K. Novodzelskis, Aurora, Ill. . .	2.00
M. Stankevičienė, Shenandoah, Pa. . .	1.00
T. Zarubienė, Shenandoah, Pa. . . .	1.00
M. Venekūnaitė, Phila., Pa.	3.00
J. Berneckienė, Chicago, Ill.	3.00
P. Pleinienė, Phila., Pa.	1.00

M. Mandravickiūtė, Baltimore, Md.	2.00	A. Švilpauskienė, Melrose Park, Ill.	1.00
P. Šlaiveikis, Amsterdam, N. Y. . .	5.00	Jonas Juška, Chicago, Ill.	1.00
Jonas Biekša, Elizabethport, N. J.	1.00	Kun. Stasys Stonis, Paterson, N. J.	3.00
V. Latvienė, Athol, Mass.	1.00	M. Misukaitis, Detroit, Mich.	3.00
S. Aleksandravičius, Worcester, Mass.	3.00	J. Dimša, Chicago, Ill.	3.00
St. D. Salamon, Port Washington, W.	1.00	A. Gailis, Braddock, Pa.	2.00
U. Karpavičienė, Roebing, N. J. . .	1.00	Kun. J. Shlikas, Sheboygan, Wis.	5.00
A. Lukoševičiūtė, Girardville, Pa.	1.00	Kun. J. Shlikas, Sheboygan, Wis.	3.00
A. Andriulionis, Shenandoah, Pa.	5.00	S. Balevičienė, Maspeth, L.I., N. Y.	5.00
O. Sadnavičienė, W. Frankfort, Ill.	3.00	A. Malinauskis, Schenectady, N. Y.	3.00
V. Petrauskienė, Waukegan, Ill. . .	2.00	K. Vosylienė, S. Boston, Mass.	1.00
Ap. Kedienė, Hartford, Conn. . .	3.00	F. Barčaitė, Phila., Pa.	2.00
Pr. Vaitkaitė, Chicago, Ill.	3.00	E. Sruoga, Orange, Mass.	1.00
P. Vaitkaitė, Chicago, Ill.	1.00	Rose Kaster, New York City, N. Y.	1.00
J. Vinciūnas, Braddock, Pa.	5.00	O. Daukšienė, Pittsburgh, Pa. . .	1.00
L. Tamašauskienė, Rochester, N. Y.	1.00	V. Olkovikas, Manchester, N. H.	5.00
U. Sasienė, Brooklyn, N. Y.	1.00	J. Meciūnas, Bay Side, L.I., N.Y.	5.00
O. Klimašauskienė, Lawrence, Mass.	1.00	O. Meciūnas, Bay Side, L.I., N.Y.	1.00
D. Zudis, St. Charles, Pa.	1.00	K. Magolis, Dearborn, Mich.	3.00
O. Petrulienė, Maspeth, N. Y. . . .	1.00	M. Reklienė, Ashley, Pa.	1.00
A. Gudaitienė, S. Manchester, Conn.	1.00	D. Sorienė, Aurora, Ill.	3.00
Mar. Kašėta, Stoughton, Mass. . .	2.00		
I. Jankauskienė, S. Boston, Mass.	1.00		
M. Rymidaitė, Lietuvoje	3.00		
V. Jenčius, Chicago, Ill.	5.00		
V. Kaziukonienė, W. Lynn, Mass.	2.00		
O. Karevičienė, Scranton, Pa. . . .	3.00		
Pr. Ražiekienė, Brooklyn, N. Y. . .	1.00		
Mar. Buzunienė, Linden, N. J. . . .	5.00		
P-nai Kavaliauskai, Chicago, Ill.	5.00		
M. Kazlauskaitė, Brooklyn, N. Y.	1.00		
Jonas Milius, Chicago, Ill.	1.00		
Jonas Petkus, Brockton, Mass. . .	1.00		
M. Bartininkienė, St. Louis, Mo.	1.00		
A. Jakabowski, Omaha, Neb.	2.00		
Em. Galčiuvienė, Blissville, L.I., N.Y.	5.00		
T. Raižienė, Blissville, L.I., N.Y.	5.00		
M. Slaninienė, Blissville, L.I., N.Y.	2.00		
O. Kvalkauskas, Shenandoah, Pa.	2.00		
V. M., Chicago, Ill.	2.00		
B. Viturienė, Phila., Pa.	2.00		
M. Galeckienė, Brooklyn, N. Y. . .	1.00		
M. Mažeikienė, Baltimore, Md. . .	1.00		
N. ir El. Jodkai, Lawrence, Mass.	3.00		
O. Valungienė, Lawrence, Mass. . .	1.00		

(Bus daugiau)

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Remėjams už aukas. *Remėjų Centras.*

A. † A.

JONAS VARDAUSKAS

Nuolatinis Marijonų Kolegijos rėmėjas mirė sausio 14 d., 1932 m. Chicago, Ill. Šv. Mišios Marijonų Vienuolyne bus vasario 5 d. 1932 m. Visų-gi rėmėjų prašome už a. a. Jono sielą sukalbėti po 1 Rožančiaus dalį.

A. † A.

MORTA JASKEVIČIENĖ

Marijonų klieriko Adomo motina mirė sausio 19 d., 1932 m., Worcester, Mass. Šv. Mišios įvyks Marijonų Vienuolyne vasario 3 ir 4 dd., 1932 m. Visų-gi rėmėjų prašome už a. a. Marijonos sielą sukalbėti po 1 Rožančiaus dalį.

Amerikos Lietuvių Žinios.

CHICAGO, ILL. Pereitame mėnesyje Lietuvių Auditorijoje mūsų vienatinio dienraščio "Draugo" 15 metų gyvavimo sukaktuvių paminėjimas gražiai pavyko. Koncertas sutraukė daug žmonių. "Draugas" pradžioje buvo savaitiniu katalikų laikraščiu, dienraščiu gi virto 1916 m. kovo 31 d. Nors vieną metų "Draugą" skaitęs jau nebenori su juom skirtis.

Savaitinį "Draugą" yra redagavę: a. a. kun. A. Kaupas, žymus sociologas ir rašytojas; kan. F. Kemėšis, įžymus visuomenės veikėjas, ekonomistas ir profesorius; dr. Pr. Šivickis, mokslininkas ir Lietuvos universiteto profesorius; Julius Kaupas, žymus publicistas. Dienraštį redagavo šie: kun. prof. dr. A. Maliauskas, J. E. vyskupas P. Būčys, profesorius, mokslininkas, rašytojas ir visuomenės veikėjas; kun. prof. dr. Ig. Česaitis; prof. dr. K. Pakštas; kun. B. Bumšas; kun. V. Kulikauskas, rašytojas, pamokslininkas, veikėjas; kun. dr. K. Matulaitis, rašytojas, veikėjas. Dabar "Draugą" redaguoja L. Šimutis. Seniausieji redakcijoje tebėra: Petras Tumasonis ir Ignas Sakalas. Pernai į redakcijos štabą įėjo ir kap. Petras Jurgėla. Be to, prie mūsų vienintelio tautinės ir tikibinės minties dienraščio buvo ir yra susispietę gabūs rašytojai, literatai, kaip bendradarbiai ir korespondentai.

— New York'o ir New Jersey lietuvių katalikų seimelyje kun. L. Vaičekauskas pastebėjo liudną faktą, kad daugelio katalikų namuose randasi bedieviškų laikraščių, kurie praparodo tų namų kai kurių šeimos narių nesusipratimą, per ką mūsų tikėjimo priešai daro gerą biznį ir po priedanga neva "pažangos" ir "apšvietos" tikibiniai temdo smalsų bet nepatyrusį skaitytoją. Gėda tokiems katalikams, kurie sako: "man bedieviškas laik-

raštis nieko nekenkia," tai neišmanelio kalba, nors man nieko nebeturinčiam tikrai vagis nepavojingas, bet jį savo šeimoje laikyti ir slėpti lygi bus su vagimi nuodėmė ir atsakomybė.

LONDONAS, Anglija. — Londono šv. Kazimiero lietuvių bažnyčia yra tikrai nepaprasta. Ji aukšta, šviesi, bet ypač pasižymi menišku altorium. Altorius užima visą priešakinę sieną. Vaizduoja Švč. Mergelės Marijos vainikavimą danguje. Viduryje — Švč. Mergelė Marija beveik 6 pėdų aukščio. Iš abiejų jos šonų du angelai: Serafinas ir Cherubinas — su dangiškos išraiškos veidais, pakėlę akis, maldžiasi. Viršuj Švč. M. Marijos statulos — Šv. Trejybė: Dievas Tėvas, Dievas Sūnus ir Šv. Dvasia. Šv. Trejybė tarp debesų. Kur-ne-kur angelų veidai. Dievas Tėvas ir Išganytojas sėdi. Jų statulos bus daugiau 6 pėdų aukščio. Marijos galvą siaučia žvaigždžių vainikas, o aukščiau jo lyg leidžiasi Dangaus Karalienės vainikas, papuoštas skastybės lelija ir kanikinės lauro šakele.

Marija stovi ant didelio rutulio, kuris vaizduoja žemę. Čia tarp debesų Angelai ir Angelai teikia Dangaus Karalienei rožių vainiką ir karališkos valdžios žymę — berlą. Visos figūros taip dailiai padarytos, kad ko ilgiau žiūrėti, to daugiau norisi į jas žiūrėti, — traukte traukia akį ir žadina širdį tuos pagarbos ir dangiškos meilės jausmus, kurie spindėte spindi iš visų figūrų — statulų veidų.

Daug esu aplankęs bažnyčių, buvau gana garbingose, garsiose vietose, bet panašaus altoriaus niekur neužtikau. Tai retenybė. Sustojantieji Londone lietuviai stengiasi atsilankyti šv. Kazimiero bažnytelėj ir jos tyloj pasimelsti prieš tą žavintį altorių.

LIETUVOS ŽINIOS

KAUNAS. — Gavau pakvietimą į laidotuves, gerai pažįstamos ponios vyro. Jie gyveno provincijoje, bet tėvą laidoti nutarė Kaune, kad saviesiems ir pažįstamiems būtų lengviau velionies kapas atlankyti. Tiesa, jiems visur buvo ta pati svetima žemelė. Jų šeima buvo pabėgusi iš Rusijos nuo bolševikų persekiojimo. Lietuvoje jie giminių visai neturėjo, pažįstamų, taipgi mažai. Karstą atvežė Kaunan, papuoštą žaliais pušų ir žydinčių gėlių vainikais ir patalpino mažoje kapų koplytėlėje.

Penktą valandą vakaro nuėjus į laidotuves, radau jau beveik pilnutę koplytelę lietuvių iš advokatų sąjungos narių, nes ir velionis buvęs advokatas, ir gi tos pat sąjungos buvo narys. Karstas pastatytas viduj koplytėlės, papuoštas vainikais ir gėlėmis. Sudegė žvakės, elektras ir penkiomis išėjo kunigas už velionį laikyti pamaldas. Pagiedojo psalmes ir kitas laidotuvių giesmes, pasakė pamokslą ir leido velionį į kapus. Štai, karstas jau ant duobės krašto, dar kelios prakalbos. Karbėtojai gyrė velionį, minėjo, kad jis ne lietuvis, bet dėka sąžinės ir teisybės darbuvisi kaip tikras Lietuvos sūnus. Duopkasiai užkasė velionį, sutaisė kapą, pastatė medinį kryžių su mirusiojo parašu. Kryžių ir kapą apkaisė gėlėmis ir apdėjo vainikais.

Kapuose buvo jauku ir liūdna: vienur žaliavo, kitur žydėjo, saulės vakariniai spinduliai gražino gėlių varsas ir priminė ramybės ir poilsio vietą. Žmonės vienas po kitam apleido kapus, tik žmona pasilikau ilgiau liūdėti prie kapo. Aš ir pasilikau ilgiau, norėdama mirusiojo žmoną pas save į nakvynę pakviesti, bet jos laukė dar ir kitos ponios, kurios ją nusivedė.

Liūdni draugai nuėjo prie savo kasdieninių darbų ir vėl vartė lapus storų

knygų, tai graikų, tai romėnų teisėje ieškojo teisybės, sulig teisės įstatymais, kiti gi ieškojo išeities neteisingsoms byloms apginti. Vieniems — kitiems: pinigai, puotos, teatrai. Tu gi, žmonele! kur sugrįši? palieki vyrą ilsėtis iki teismo paskutinės dienos, o pačiai materialinis skurdas, svetimi žmonės, svetima kalba ir svetimas kraštas. Palieki kaip amžina bastūnė.

Išbuvusi vieną dieną pas savo pažįstamus, susirūpinus verkdama atėjo pas mane pasikalbėti, pasiguosti. Susėdova prie lango ir ilgai žiūrėjo į tykią Nemuno srovę, į anapus žaliuojantį krantą ir ilgai klausėva vakarinės lakštingalos giesmės. Vėlus buvo vakaras, dieną seniai palydėjo paukščių balsai, o mudvi vis dar sėdėjo ir kalbėjoja apie Dievą, apie amžinybę ir apie paskutinį žmogaus tikslą...

Kitą pavasarį nuėjau į kapus atlankyti velionies kapo. Maniau kapą greitai atrasti, nes buvo kryžius, daug su parašais vainikų, ir dailiai aptaisytas kapas. Kelis kartus praėjau pro kapą, vaikščiojau šen ir ten, bet negalėjau niekaip kapo atrasti. Klausiau kapų sargo, jis taip pat nežinojo, tiktai murmėjo, mėtydamas nuo kapų surudijusius vainikus ir šluodamas supuvusius kaspinių skliurus. Pagaliau išskaičiau ant vieno pakrypusio medinio kryželio nublukusį parašą a. a. J.

Vos vieni metai praėjo, jau vainikai, kaspiniai supuvo, surūdijo ir kapas įdubo; maniau, kas gi yra žmogus, kad žmonės taip greitai pamiršo ir papuošimai sunyko. Dieve, tiktai Tavyje mano siela teatsilsės. Žmonės tik tol gerbia ir myli žmogų, kol jis jiems reikalingas; jeigu jo gyvenimą, kaip siulą, kandis pakanda, atsitraukia visi nuo jo.

K. P.